

PSALMUL 84

Părtășia actuală în Casa Tatălui și pe drumul într-acolo. Părtășia viitoare în slavă.

Binecuvântările *Locului Preasfânt* sunt deseori amintite în Psalmi, și în acest studiu noi le-am întâlnit de mai multe ori. În Psalmul 27, locuirea în *Locul Preasfânt* dă sufletului *siguranță* deplină, îl înalță peste împrejurările vitrege, îl așază pe o stâncă care nu se poate clătina și îl umple cu cântări de laudă spre Slava lui Dumnezeu. Dacă în Psalmul 63 pare să fie închis drumul în *Locul Preasfânt*, totuși prezența lui Hristos va fi pentru inimă "un mic *Locaș Preasfânt*", unde ea va fugi și unde va fi umplută cu *bucurie*. În Psalmul 73, pe care conștient l-am lăsat de-o parte, *Locul Preasfânt* este locul în care se primește *înțelegerea*. Acolo sunt comunicate credinciosului gândurile lui Dumnezeu cu privire la lume, la sine însuși și cu privire la Dumnezeu. În Psalmul de care vorbim acum, *Locul Preasfânt* este locul *afecțiunii lor*. De aceea găsim aici expresia părtășiei într-o măsură mai mare.

Sunt "locuințele plăcute ale DOMNULUI" și curțile Sale, unde se întâlnește *Dumnezeul Cel Viu*, Hristos cel înviat (Mat. 16,16; Rom. 1,4; Apoc. 1,18), și *altarele* lui Dumnezeu, "*Mielul junghiat*". Acolo inima cunoaște realmente toate aspectele crucii lui Hristos și prețuiește această singură jertfă, care a fost prezentată sub *Lege* prin diferitele jertfe ("altare") ale cărții Levitic. Acolo sufletul găsește liniștea desăvârșită, o liniște a părtășiei, în care ea se bucură cu Dumnezeu *Însuși*. Spre *Mielul junghiat* se îndreaptă toate afecțiunile familiei lui Dumnezeu. Nici-o grije, nici-o neliniște, care la noi deseori se aseamănă cu neliniștea rânduncii, care în căutarea unei musculițe, care până la urmă tot îi scapă, zboară încoace și încolo. Inima și-a găsit punctul ei central binecuvântat, pacea, liniștea, hrana și cântările de laudă. Fericirea și lauda însoțesc această liniște: "*Ferice, de cei ce locuiesc în Casa Ta, căci ei Te vor lăuda neâncetat*" (versetul 4).

Acolo se găsește și fericirea tăriei: "*Ferice de omul a cărui tărie este în Tine, în a cărui inimă sunt croite drumuri!*" (versetul 5). Savurarea dragostei pentru altarele lui Dumnezeu este punctul de plecare pentru cel credincios, ca să-și împlinească călătoria în această lume. O asemenea călătorie cere putere. Însă o inimă care savurează părtășia cu Domnul, găsește această tărie numai în El. Aprovizionat în felul acesta, cel credincios se pregătește de drum, ca prin multe peripeții și prin locuri stâncoase să ajungă la Casa lui Dumnezeu. El a savurat această casă ca pe ceva *prezent*, înainte de a face experiența greutăților drumului. Însă el nu este mulțumit cu o savurare incompletă, ci dorește să aibe realitatea deplină a lucrurilor, după care sufletul său dorește și suspină (versetul 2). El dorește să locuiască în Casa DOMNULUI "*toate zilele sale*" (Ps. 27,4), cu o laudă care nu va înceta, care nu va fi întreruptă (versetul 4). Cât de sublimă va fi această laudă, în comparație cu actualele noastre cântări slabe, care deseori abia se ridică și cad iarăși înapoi pe pământ, în loc să se înalțe spre cer!

Pe drumul care conduce spre casă, creștinul experimentează binecuvântările călătoriei. *Tăria sa este Dumnezeu*. El o scoate din părtășia sa obișnuită cu El și astfel, la orice pas pe care îl face, câștigă puteri noi: "*Ei merg din putere în putere.*" Nu este vorba aici de a aduna putere, ca apoi să dispui de ea așa cum voiești, când se crede că ai nevoie de ea; căci o asemenea acumulare exclude necesitatea unei părtășii neîntrerupte. Nu, este vorba de o putere, care iese din izvorul însăși, și anume de fiecare dată când cel credincios face un pas nou pe cărarea sa. El nu va renunța niciodată la primul obstacol ieșit în calea sa, căci acesta îl va face să primească putere.

Să nu uităm că două lucruri distrug părtășia noastră, frânează alergarea noastră și ne răpesc orice putere. Aceste două lucruri sunt mândria și plăcerea, care pot fi incluse într-un singur cuvânt; *lumea*. Deseori în viața unui creștin se întâmplă că după un timp de putere trăim o perioadă de stagnare, care este însoțită de slăbiciune, care se aseamănă somnului și câte-o dată chiar morții. Asemenea creștini (și

ei sunt numeroși!), care nici-o dată nu au savurat fericirea omului a cărui putere este în El, își fac puține gânduri despre această slăbiciune, pentru că ea constituie starea lor normală și pentru că lucrurile sublime i-a lăsat mai mult sau mai puțin indiferenți. Sau poate ei au încercat să înlăture această stare printr-o activitate febrilă, care le-a dat iluzia de putere, dar care i-a împiedecat, înainte de toate, să dea socoteală de sărăcia lor spirituală, de care ei ar fi putut fi conștienți dacă în liniște ar fi căutat prezența lui Dumnezeu. Acelora dintre astfel de creștini care în timpurile fericite au savurat puterea lui Dumnezeu, pierderea acesteia le pricinuieste nevoi mari și deseori chinuri. Când ei se îndreaptă spre Dumnezeu, ei Îl întreabă de cauzele acestei stări, de care ei înșiși deseori nu sunt conștienți. Răspunsul nu se lasă așteptat și ei vor constata totdeauna că pricina slăbiciunii lor constă în lipsa de părtășie și asemănarea cu lumea, care într-o formă sau alta a întrerupt această părtășie. Să ne judecăm simțirile noastre lumești și vom primi iarăși puteri noi! Însă în loc ca noi să facem această judecată pe deplin, deseori noi dorim să atribuim circumstanțe atenuante. În acest fel noi mergem mai departe, însă cu o inimă nesinceră, și ne dăm o aparență de putere, prin aceea că desfășurăm o activitate exterioară. Prin aceasta însă nu ne înșelăm numai pe noi înșine, așa cum este cazul la cei indiferenți, ci ducem și pe alții în rătăcire, în felul acesta mergem pe drumul ipocriziei, unde ne pândește păcatul și ne duce la cădere și ruină morală. Cât de adevărat este totuși cuvântul: "*Ferice de omul a cărui putere este în Tine!*"

Aceasta ne conduce la constatarea că umblarea frecventă în Locul Preasfânt, este punctul de plecare al oricărei puteri. În Psalmul 63, sufletul săturat de bucate grase și miezoase exclamă: "*Drapta Ta mă susține*" (versetul 8). După ce în Psalmul 73 el a intrat în Sfântul Locaș al lui Dumnezeu, el spune: "*Tu m-ai apucat de mână dreaptă, Tu mă vei călăuzi cu sfatul Tău*" (versetele 23-24).

"*Ferice..., în a căror inimă sunt croite drumuri!*" (versetul 5). Drumul croit, este drumul pustiei, drumul care conduce prin "țara neșemănată" (Ieremia 2,2), unde Israel, după ieșirea sa din Egipt, a urmat pe DOMNUL, Mirele său (Isaia 11,16). Acolo unde nu era nici-un drum, a fost arătată totuși o cărare de către picioarele preoților, care purtau Chivotul, un prototip al lui Hristos. Acestea sunt cărările croite. Cei credincioși sunt ținuți pe acestea în permanentă dependență de Domnul. Numai aceste drumuri conduc în țara făgăduinței (Ieremia 31,21), numai ele sfârșesc în Casa lui Dumnezeu (Isaia 35,8-10). Cât de multă osteneală și dureri au pricinuit aceste cărări croite preaiubiților noștri înaintași! Atunci pentru noi să nu fie nici-o încercare? Am putea noi să ne dorim aceasta? Pierderea pe care noi am suferi-o, dacă drumul nostru nu ar avea acest caracter dureros, ar fi incalculabilă. Însă Dumnezeu a îngrijit ca să nu fie așa - și pentru aceasta mulțumiri fie aduse Lui! Valea Baca se întinde imprevizibil înaintea credincioșilor. Este locul lacrimilor, așa cum sub un alt aspect este "*Valea umbrei morți*". Însă fericit este acela care o străbate în puterea care este în Dumnezeu. Încercările devin atunci un izvor de învioreare pentru noi și pentru alții. Lacrimile timpului de semănat merg înaintea ploii roditoare, care la vremea sa va aduce cu sine binecuvântarea pentru orice recoltă. Conștiența izvorului de ajutor în Hristos și conștiența dragostei Tatălui, înviorează și bucură inima pelerinului.

Psalmul 63 ne-a arătat cum este păstrată părtășia prin izolare. Aici vedem cum, prin greutățile drumului, ea crește. Însă atunci când noi vom apărea "înaintea lui Dumnezeu în Sion", părtășia noastră nu va mai avea nici-o gradare și nici nu va mai fi pericolul să fie întreruptă. După ce cel credincios a atins țelul călătoriei și a fost introdus în prezența lui Dumnezeu, el spune: "*Uită-Te la fața Unsului Tău!*" El a dispărut complet dinaintea ochilor lui Dumnezeu și a fost înlocuit prin ceva extraordinar, Unsul Său, pe fața căruia se reflectă Slava Sa. Dumnezeu este un Soare - noi ne găsim în deplină lumină. Dumnezeu este un scut, și ne așează pentru veșnicie în siguranță față de atacurile dușmanului. Noi Îl cunoaștem ca pe Acela care dă "*îndurare și slavă*" (versetul 11). În acest loc binecuvântat nu este numai o cunoaștere desăvârșită a ceea ce este El, ci și a ceea ce dă El. La sfârșitul unei umblări în părtășie cu Domnul stă o plinătate de binecuvântări cerești și veșnice.

Acest Psalm este într-un mod cu totul deosebit un Psalm al părtășiei - un Psalm al părtășiei personale cu Dumnezeu, fie în savurarea prezentă a tuturor bunătăților Locului Preasfânt, fie pe drumul care

conduce într-acolo, fie, în sfârșit, în savurarea viitoare a Slavei. În gândurile și în speranța sa cel credincios a ajuns la țelul călătoriei sale, în casa Tatălui. Chiar dacă în realitate el nu se găsește acolo, el savurează mai dinainte binecuvântările Sale. Versetul doisprezece: "*Ferice de omul care se încrede în Tine!*", exprimă sentimentele lui Hristos și ale ucenicilor Săi în timpul traversării scenei acestei lumi; primul verset este rezultatul final al tuturor experiențelor acestui Psalm: "*Cât de plăcute sunt Locașurile Tale!*"

PSALMUL 87

Părtășia dintre Hristos și ai Săi în gândurile lor despre Cetatea lui Dumnezeu.

Tema acestui Psalm nu este atrăgătoare numai pentru Domnul Isus, ci și pentru poporul Său. Este vorba de orașul preaiubit, Ierusalimul pământesc, în ziua slavei sale viitoare. Pentru noi creștinii aceste cuvinte se referă la noul Ierusalim, care va coborâ din cer de la Dumnezeu, la Adunarea Dumnezeului cel viu, orașul în care va locui în veșnicie Hristos, și noi împreună cu El. Să nu uităm că Adunarea este privită când ca mireasă în relațiile ei de dragoste și în unitatea ei cu Mirele, când ca oraș ceresc. În această ultimă caracteristică, ea este *r e ș e d i n ța t u t u r o r c r e d i n c i o ș i l o r*; și, privită sub acest aspect, Domnul Isus o iubește. Așa cum El a iubit Ierusalimul și acolo Și-a instalat tronul Său, tot așa El Își va descoperi Slava Sa în Orașul ceresc și va locui acolo veșnic.

În versetul 1 vorbește Duhul lui Dumnezeu, așa cum noi am citit de mai multe ori. El vestește caracterul lucrării lui Dumnezeu, care "*pe munții cei sfinți*" a pus o temelie sigură orașului Său. Acest verset cuprinde un fel de sinteză a versetului următor. Este vorba de o lucrare dumnezească; Dumnezeu a înfăptuit-o - El, Cel care a pus temeliiile Sionului. În același sens cu Ierusalimul, Sionul este aici totodată muntele de *H a r* și *s f i n ț e n i e*, pus realmente de-o parte pentru Dumnezeu (Ps. 2,6; 3,4). Ceea ce Dumnezeu întemeiază, are totdeauna acest caracter: sfințenia Sa nu se poate despărți de Harul Său. Har fără sfințenie ar fi un afront pentru Numele lui Dumnezeu. Prin aceasta s-ar accepta că Dumnezeu, care dovedește Har, poate permite ca păcatul și mizeria să existe înaintea Sa. Ar fi o eroare fatală pentru oameni, dacă ar lua în posesiunea lor Harul și apoi ar considera că sunt liberi să facă răul; pe acest drum el va cădea sub dreapta judecată a lui Dumnezeu. Pe de altă parte sfințenia fără Har, ar însemna o condamnare veșnică pentru oameni.

Faptul că Sionul este întemeiat pe Har și sfințenie, aceasta îl face totodată să fie de nezdruncinat, ca tot ceea ce construiește Dumnezeu, și curățit de orice rău, ca să aparțină ca proprietate lui Dumnezeu. Dacă acesta va fi caracterul Ierusalimului pământesc, cu atât mai mult este valabil pentru Ierusalimul ceresc. Cu privire la faptul că, caracterul acestui oraș va fi realizat aici pe pământ, se spune: "*Temelia puternică a lui Dumnezeu rămâne.*" Această temelie constă pe de-o parte în *H a r u l* lui Dumnezeu, care cunoaște pe cei ce sunt ai Săi, pe de altă parte în *s f i n ț i r e a p r a c t i c ă*: "*Oricine, care rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!*" (2 Timotei 2,19). Despre acest oraș vorbește și capitolul al doisprezecelea al Epistolei către Evrei: "*Voi a-ți venit la muntele Sionului și la orașul Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc*" (versetul 22). El este închinat lui Dumnezeu Însuși, al cărui "*arhitect și constructor*" este (Evrei 11,10). În acest oraș nu este nimic care să nu vină de la El; de aceea El îl *i u b e ș t e*. Noi putem aplica și la Ierusalimul ceresc, ceea ce se va spune în Psalmul 132 despre Ierusalimul pământesc din timpul împărăției de o mie de ani: "*căci DOMNUL a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Sa: acesta este locul Meu de odihnă pe vecie; aici voi locui, căci l-am dorit.*" (versetele 13-14).

În versetul 2 Duhul, ca să zicem așa, dă cuvânt Domnului: *"DOMNUL iubește porțile Sionului mai mult decât toate locuințele lui Iacov."* El iubește porțile Sionului, porțile prin care se intră în oraș (Apoc. 21, 25,27), porțile în care El va ridica scaunul domniei Sale (Iov 29,7; Ier. 38,7; Amos 5,15). În Sion se găsește chivotul, așternutul picioarelor Lui; căci acolo David, împăratul Harului, a găsit locuințe pentru puternicul lui Iacov (Ps. 132,5).

Diferitele locuințe ale DOMNULUI în Israel, erau numai provizorii și nici-o dată locul pe care El îl iubea, locul odihnei Sale. Dumnezeu a locuit în Silo (Jud. 18,31; 1 Sam. 1,3; 4,3; 14,3; Ps. 78,60), în Bet-Șemeș (1 Samuel 6,14), în casa lui Abinadab în Chiriat - Iearim (1 Samuel 7,11), în casa lui Obed-Edom, gatitul (2 Samuel 6,11) și pe înălțimile lui Ghibeon (1 Cronici 21,29; 2 Cronici 1, 3,5). Însă era aria lui Ornan, iebusitul, unde Dumnezeu dorea să locuiască pentru veșnicie. Acolo Și-a dovedit Harul Său, când acesta a întâmpinat sfințenia Sa în judecată. De aceea *"a părăsit locuința Lui din Șilo, cortul în care locuia între oameni. Însă a respins cortul lui Iosif și n-a ales seminția lui Efraim, ci a ales seminția lui Iuda, Muntele Sionului, pe care îl iubește"* (Ps. 78,60,67,68).

Tot așa și Hristos iubește Adunarea Sa, cetatea în care El va locui, unde sfinții au deja acum cetățenia lor, unde însă ei vor locui cu El, așa că ei vor avea un obiect comun al dragostei lor. Tot așa și omul credinței acordă mai multă valoare Adunării, orașului lui Dumnezeu, decât orice altceva ce au întemeiat oamenii. Din toate acestea nu putem noi toți să tragem o învățătură serioasă? Iubim noi locuințele lui Iacov mai mult decât sfântul oraș al lui Dumnezeu? Preferăm noi sectele noi a s t r e, partidele noi a s t r e, adunările noi a s t r e? Probabil că este vorba de locuințe în care odinioară prezența Domnului putea să fie realizată temporar; însă toate aceste corturi ale lui Iacov sau Efraim, au tolerat amestecarea Numelui lui Dumnezeu cu idolii. Din păcate, aceste corturi, care au renunțat la Dumnezeu, au astăzi pentru creștini deseori mai multă valoare decât prețioasa Adunare a lui Hristos, despre care El spune, chiar în timpuri de decădere și deplină împrăștiere: "Eu sunt în mijlocul acestor doi sau trei."

În versetul 3, după cât se pare, vorbește Duhul prin gura rămășiței: *"Lucruri pline de slavă au fost spusese despre tine, cetate a lui Dumnezeu."* Acest oraș va fi nu numai locul Harului și sfințeniei lui Dumnezeu și obiectul dragostei Sale, ci el va purta și Slava Sa! *"căci DOMNUL va zidi Sionul, Se va arăta în slava Sa"* (Ps. 102,16). Cum ar putea să fie altfel, căci Dumnezeu Însuși va locui acolo. El este orașul Lui Dumnezeu; căci *"Tronul lui Dumnezeu și al Mielului va fi în el"* (Apoc. 22,3). *"Domnul, Dumnezeu, Cel Atotputernic și Mielul sunt Templul ei ... și făclia ei este Mielul"* (Apoc. 21,22-23).

Începând cu versetul 4, Sionul însuși ia cuvântul: *"Eu amintesc Egiptul și Babilonul printre cei ce mă cunosc; iată țara filistenilor, Tirul cu Etiopia: acolo s-au născut."* Ierusalimul poate vorbi acelora care Îl cunosc și Îl ascultă și pot să-L înțeleagă. Poate ceea ce lumea slăvește și prețuiește așa de mult, țările și orașele faraonilor, filistenilor, etiopienilor, Babelului și Tirului - pot toate acestea să fie atrăgătoare pentru aceia care cunosc cetatea lui Dumnezeu? Pentru lume, ceea ce Dumnezeu prețuiește, Harul Său și Slava Sa, sunt ceva străin. În ea toți laudă la întrecere națiunea lor mare, capitala lor mare și înalță pe oamenii lor mari. Însă sunt oamenii mari pentru aceia care cunosc Sionul și pe Dumnezeu care locuiește acolo? Hristos este Același ieri, astăzi și în veșnicie. Mai marii lumii, dimpotrivă sunt enumerați și amintiți, ca și cum ei ar aparține trecutului, istoriei: *"acolo s-au născut."* Ce a rămas din ei? *"Ca un vis la deșteptare, așa le lezezi chipul, Doamne, la deșteptarea Ta"* (Ps. 73,20). Toată această slavă a trecut. Acești oameni și-au avut ziua lor și partea lor aici pe pământ; acum ei toți zac în Șeol și așteaptă ziua judecării lui Dumnezeu. *"Cei ce sunt morți acum nu vor mai trăi, sunt niște umbre și nu se vor mai scula; căci Tu i-ai pedepsit, i-ai nimicit și le-ai șters amintirea"* (Isaia 26,14).

În versetul 5 Duhul răspunde Ierusalimului: *"Iar despre Sion este zis: a c e s t a și a c e l a î n e l s - a u n ă s c u t; și El Însuși, Cel-Prea-Înalt îl întărește."* Ce contrast față de celelalte orașe! Sionul

este locul de naștere al preaiubiților DOMNULUI. "Acesta și acela", "vitejii lui David", pe care Dumnezeu îi înregistrează, sunt socotiți ca aceia care sunt născuți în acest oraș. Ei au cetățenia lor în Ierusalim. Când noi vorbim despre Ierusalimul ceresc, atunci aceasta cuprinde pe toți aceia a căror origine și cetățenie este în cer și nu este de pe pământ; acolo ei vor fi și în veșnicie. În ceea ce privește Ierusalimul din timpul împărăției de o mie de ani, amintirea oamenilor credinței ai acestui oraș va rămâne. Orașul va fi c o n s o l i d a t, ca odinioară stâlpii simbolici ai lui Iachin ("El îi va consolida") dinaintea Templului lui Solomon.

"DOMNUL numără popoarele, scriindu-le: a c e s t a s-a născut acolo" (vers.6). Duhul profetic vorbește aici mai departe pentru DOMNUL și ne comunică ce va spune El la numărătoarea popoarelor. Ierusalimul întărit (versetul 5) de către Cel-Prea-Înalt (Numele lui Dumnezeu în timpul împărăției de o mie de ani) va fi punctul central al binecuvântărilor pentru toate națiunile. DOMNUL, Dumnezeul lui Israel, va spune: *"Acesta (Omul dreptei Mele) S-a născut deasemenea în el."* Aceasta este ceea ce, înainte de toate, dă valoare orașului lui Dumnezeu. Asta nu înseamnă că Ierusalimul ar fi locul în care Hristos a venit în lume, ci el este orașul Fiului lui David, orașul Marelui Împărat, orașul împărăției lui Hristos. Ochii tuturor popoarelor vor fi îndreptați asupra lui Mesia în Sion; numai de la El vor aștepta ele binecuvântările lor.

În versetul 7 vorbește rămășița însuși: *"Și cei ce cântă și cei ce joacă strigă: Toate izvoarele mele sunt în Tine!"* De acum înainte un popor unit, privește spre un conducător, spre Acela care "s-a născut", se pregătesc să-L însoțească cu cântăreți și cântăreți la flaut, cu cântări de laudă și dansuri, la intrarea Sa triumfală în partea Sa de moștenire și strigă: *"Toate izvoarele mele sunt în Tine!"* Izvoarele cântării sale de laudă, a bucuriei sale, a tăriei sale, izvoarele mântuirii sale, ale unității sale ca popor, izvorul tuturor binecuvântărilor sale și al întregii sale slăvi - toate sunt în această Persoană vrednică de adorare. Israel, poporul ales, va găsi aceste izvoare în El, în Ierusalimul pământesc, unde El Își are reședința; și același izvor va învia în veșnicie pe sfinți și Ierusalimul ceresc, în care El va locui.

Ca să rezumăm acest Psalm, eu l-aș intitula așa: *părtășia dintre Hristos și ai Săi, prin Duhul Sfânt, cu privire la orașul minunat, în care este păstrat tot Harul Său și toată Slava Sa și unde El va locui împreună cu toți răscumpărații Săi.*

PSALMUL 91

Părtășia cu Hristos, al doilea Adam

Acest Psalm minunat exprimă cea mai înaltă treaptă a părtășiei; căci el vorbește numai de Hristos, despre H r i s t o s S i n g u r. Toate celelalte dispar dinaintea Lui. Chiar și nenumăratele binecuvântări, pe care El le-a câștigat pentru noi prin jertfa Sa, nu sunt amintite. El Își găsește bucuria în Jehova, Dumnezeu își găsește bucuria în El, și chiar credincioșii pot prin Duhul să-și găsească bucuria în El. El nu se gândește nicidecum la Sine Însuși, ci numai la Dumnezeu; toată încrederea Sa și toată simpatia Sa este pentru El. Când El se gândește la oameni, atunci o face numai cu scopul că El Însuși, ca al doilea Adam, prin ascultarea Sa vrea să restaureze relațiile cu Dumnezeu, pe care omul le-a întrerupt într-un mod așa de îngrozitor, dezonorând pe Dumnezeu prin păcatele sale.

Duhul vorbește numai d e s p r e E l; Dumnezeu vorbește numai d e s p r e E l; El vorbește numai l u i Dumnezeu; credincioșii vorbesc numai L u i și numai d e s p r e E l. Toți își găsesc bucuria în El, așa cum El Își găsește bucuria în Dumnezeu!

Acest Psalm nu conține nici-un cântec de laudă în adevăratul sens al cuvântului, însă toate inimile sunt umplute cu admirație, prin aceea că se gândesc la desăvârșirea acestui Om. Să observăm că aici nu este vorba de Slava Sa ca Fiul al lui Dumnezeu (alți Psalmi ne prezintă aceasta), ci de caracterul Său ca Fiul al Omului smerit și umilit. În această postură El se limitează să spună o s i n g u r ă f r a z ă (versetul 2); însă aceste cuvinte coboară binecuvântări veșnice asupra Lui.

În "rugăciunea lui Moise, omul lui Dumnezeu", din Psalmul anterior (Ps. 90), ne este prezentat omul, întâiul Adam, ca acela care de la începutul neascultării sale este supus păcatului și tuturor consecințelor lui (versetele 2-6). El se întoarce înapoi în țărână; judecata îl ia ca un șuvoi. El este ca un vis dimineață; abia începe să înflorească, că este cosit și se usucă. Soarta sa devine mult mai rea, după ce responsabilitatea sa s u b L e g e este pusă la probă. Fărădelegile sale aduc asupra lui mânia lui Dumnezeu ca un foc mistuitor și furia Sa îngrozitoare (versetele 7-11). În viitor îl va atinge judecata necruțătoare și chiar pe pământul acesta el nu atinge nici măcar măsura scurtă a zilelor sale ...

Însă aici în Psalmul 91 ni se prezintă un Om, cel de-al doilea Adam, care este cel de-al doilea Israel. În încrederea în cuvintele Psalmului anterior: "*Doamne, Tu ai fost locul nostru de adăpost în toate generațiile*", prin Duhul Îi este lăsată decizia cu privire la alegerea aceluia care să fie locuința a Sa. Va fi C e l - P r e a - Î n a l t și locuințele Sale ascunse în e r? (Acest titlu, care amintește de supremația Sa absolută, Dumnezeu îl ocupă în legătură cu domnia Sa viitoare asupra lumii.) Va fi C e l A t o t - p u t e r n i c, cu protecția pe care El o acordă p e p ământ? (Acest titlu îl ia Dumnezeu în legătură cu patriarhii. El amintește de suveranitatea Sa, pe care El o arată în slujba Sa față de străinii sârmani și călătorii lipsiți de protecție.) Ce va răspunde acest Om?

"Eu spun despre DOMNUL: El este locul Meu de scăpare și cetățuia Mea; D u m n e z e u l M e u în care Mă încred" (versetul 2). El alege pe D O M N U L (pe Dumnezeul lui Israel, al cărui popor a călcat Legea și la ofensat, și care în marea Sa mânie Și-a ascuns fața de casa lui Iacov) ca D u m n e z e u (Elohim, Dumnezeu Creatorul, de care omul n-a ascultat) al Său. Pe acest Dumnezeu, care a fost așa de dezonorat de oameni, vrea să-L proslăvească Hristos, prin deplină dependență și încredere necondiționată. Numai El putea să facă aceasta, ca al doilea Adam, ca adevărata viță, singurul Israel, pe care Dumnezeu putea să-L primească; căci despre El a spus Dumnezeu prin profet: "*Am chemat pe Fiul Meu din Egipt.*" În acest al doilea scurt verset, Domnul renunță să aștepte după împărăția Celui Prea Înalt, ca să primească binecuvântările acesteia în cer și pe pământ. El alege mult mai mult Numele DOMNULUI, ca să restaureze Slava Sa și prestigiul Său și să înalțe iarăși acest Nume, care a fost acoperit cu rușine de către poporul călăuzit de Satana. El spune: "*DOMNUL este Dumnezeul Meu.*" Aceasta nu mai putea s-o spună Israel. "*În El vreau să Mă încred*" - În aceste cuvinte, așa cum am văzut, este cuprins tot drumul Său pe acest pământ. El se încrede în Dumnezeu, pe care Israel L-a dezonorat, și a Cărui mânie se va descoperi în mod sigur față de cei răi. Cu o asemenea încredere vine Hristos înaintea lui Dumnezeu! Însă ce izvor de ajutor reprezintă aceasta pentru necredinciosul popor Israel! Prin faptul că Hristos a luat locul acestuia, în mod necesar El a preluat și întreaga responsabilitate, toate consecințele comportării lui Israel. Minunat Har! Dacă mânia lui Dumnezeu trebuia să cadă asupra acestui popor, cum putea să nu-L atingă pe Acela care îl reprezenta? Însă nimic nu putea să-L oprească pe Domnul Isus. Cu orice preț El ia apărarea Slavei Dumnezeului Său, a Sfințeniei Sale, a dreptății Sale, a judecății Sale. Acest loc El îl o c u p ă de bună voie. El nu se duce nici sub ocrotirea Celui Prea Înalt în cer, nici nu este acoperit pe pământ de umbra Celui Atotputernic. Nu în aceste trăsături de caracter a fost dezonorat Dumnezeul său. Oricare ar putea să fie consecințele - DOMNUL, Dumnezeul lui Israel, trebuie proslăvit cu orice preț!

În versetele 3-8, Duhul lui Dumnezeu răspunde Domnului, asemenea unui chezaș al DOMNULUI. Pe baza ascultării Sale El Îi recunoaște dreptul de a lua în posesiune toate dovezile Harului, pe care Israel ar fi putut să le savureze dacă ar fi mers pe același drum ca și Domnul Isus. "*El te va acoperi cu penele Lui.*" De câte ori a vrut Domnul să facă același lucru pentru Israel, așa cum cloșca își strânge puii sub aripi - și Israel n-a v r u t. DOMNUL vestește lui Hristos că El Însuși a dobândit acum acest

loc sub aripile Sale. Însă consecința minunată a acestui fapt va fi că vechiul Israel, care și acum este vinovat, în viitor va fi adus în siguranță în El, ca Israelul cel nou. Însă din tot ceea ce va lovi pe poporul necredincios și răzvrătit, nu va atinge acum nimic pe Omul dreptei lui Dumnezeu. Dacă o mie ar cădea lângă El și zece mii la dreapta Lui, El va rămâne nevătămat în mijlocul acestei băi de sânge și va vedea cum judecata va veni peste cei nelegiuiți. Aceste versete sunt făgăduința deplinei siguranțe în care DOMNUL va păzi pe Alesul Său - pe El, singurul Om care L-a onorat printr-o încredere absolută și smerită.

S-a împlinit această asigurare dată de Duhul lui Dumnezeu? Din contra! L-a ajuns nelegiuirea și L-a înconjurat. El a fost cel care a suferit mânia lui Dumnezeu. El a fost Cel care n-a fost cruțat în timp ce zeci de mii de vinovați au triumfat și L-au străpuns cu săgețile lor.

Să fi mințit Dumnezeu și să fi înșelat pe acest Om, adevăratul Israel, în încrederea Sa? În mod sigur nu; însă hotărârile de Har ale lui Dumnezeu cu acest popor nelegiuit trebuiau să-și găsească împlinirea lor. *"Este mai bine să moară un Om pentru popor, ca să nu piară toată națiunea."* Acesta este răspunsul, dar a c e s t P s a l m n u î l d ă. Alți Psalmi vorbesc despre lucrarea de substituție a lui Hristos, însă acest Psalm nu are în vedere l u c r a r e a lui Hristos, ci P e r s o a n a Sa și consecințele pe care El le va culege din ascultarea Sa. Pentru El toate aceste binecuvântări sunt încă în viitor. În timp ce El stă la dreapta lui Dumnezeu în cer, El așteaptă ca ele să devină parte a Sa, când El Își va lua în posesiune împărăția Sa pe pământ.

În versetele 9-13 se întâlnește un nou partener de discuție. Este un p o p o r n e p r i h ă n i t, care s-a alipit de Acela care a suferit din partea celor nelegiuiți, un popor sfânt, un Israel nou, care a răsărit din noua viță, pe care DOMNUL a plantat-o. Este luminat de Duhul Sfânt și este în deplină concordantă, deplină părtășie cu gândurile lui Dumnezeu despre Hristos. Această rămășiță credincioasă privește de asemenea înainte la slava împărăției de o mie de ani, care va fi partea lui Hristos. Acești credincioși posedă deja acum pe Domnul ca loc de scăpare al lor, însă în perspectivă la timpul când C e l - P r e a - Î n a l t va instala pe Cel de la dreapta Sa în domnia asupra pământului: *"Pentru că zici: D O M N U L este locul Meu de a d ă p o s t și faci din C e l - P r e - Î n a l t locuință a Ta."* Acest timp este într-adevăr viitor, însă rămășița este în deplină părtășie cu Duhul lui Dumnezeu, care a vorbit mai dinainte lui Hristos. Duhul a spus cu privire la DOMNUL: *"El Te va izbăvi, El Te va acoperi ..."* În părtășie cu Duhul, rămășița strigă acum: *"El va porunci îngerilor Săi pentru Tine."*

Da, El va fi păzit. Îngerii vor fi slujitori ai Săi, ca să-L poarte pe brațe, așa că picioarele Lui nu vor fi rănite prin atingerea de vre-una din pietrele de pe drum. Satana a folosit cândva aceste locuri ca să îndepărteze pe Domnul de dependența Sa și să-L facă să pună la îndoială ajutorul lui Dumnezeu. Însă El S-a încrezut în făgăduințele Sale, a așteptat după timpul lui Dumnezeu și a renunțat să facă uz de făgăduințele care i-au fost date; căci El dorea să înfăptuiască lucrarea Sa și jertfa Sa. El avea toate suferințele înaintea ochilor Săi, lepădarea, părăsirea, moartea și mânia lui Dumnezeu - toate lucruri, care erau împotriva făgăduinței. Cu toate acestea El nu S-a îndoit un moment, nu Și-a pus nici-o dată întrebarea dacă Dumnezeu Își va împlini făgăduințele. El nu a i s p i t i t pe Domnul, Dumnezeul Său, ci S-a sprijinit pe cuvântul DOMNULUI, care împotriva aparențelor exterioare va fi dus la îndeplinire. Picioarele Sale sfinte, care s-au lovit de orice piatră de pe drum, care au fost străpunse de cuie, picioarele Sale, care fără nici-o ezitare au mers în deplină sfințenie pe drumul plin de dureri și au fost obiectul jignirilor din partea oamenilor - ele vor fi încredințate griji pline de dragoste și gingășie a îngerilor. Aceste picioare, al căror călcâi a fost zdrobit de șarpe, ele înșile vor zdrobi pe șarpe. Fără efort, în puterea dumnezească și suverană, ele vor trece peste lei și peste năpârci (versetul 13).

Va veni timpul, spun credincioșii aici, când toate puterile spirituale, care s-au ridicat împotriva Ta, vor alcătui drumul peste care va trece picioarele Tale. În timp ce privesc desăvârșirea acestui Om, prin credință anticipează nimicirea deplină a răului, pe care o va aduce ziua Sa.

În versetele 14-16 Dumnezeu Însuși are ultimul cuvânt în prețuirea Preaiubitului Său. El nu vorbește aici L u i, ci vorbește d e s p r e E l. Duhul și rămășița vorbesc Domnului Isus; însă ca toți să audă, DOMNUL vestește ce va face El pentru oamenii care și-au pus încrederea în El. Cu privire la mântuirea ce urma să se înfăptuiască, Dumnezeu nu a răspuns la strigătul Său și L-a părăsit. Însă pe baza încrederii, pe care El Și-a pus-o în DOMNUL, El Îl va s a l v a. De aceea putea Domnul Isus să spună: *"Tu M-ai izbăvit din carnea bivolului."* De două ori repetă DOMNUL aici: *"Îl voi scăpa (respectiv, elibera)."* Această eliberare este astăzi împlinită: Dumnezeu L-a înălțat la dreapta Sa și L-a *"pus în siguranță"*, pentru că El a cunoscut N u m e l e S ă u (versetul 14). Aici este vorba de Numele Său în legătură cu Israel; căci relațiile mult mai sublimale ale Fiului cu Tatăl sunt tot așa de puțin amintite aici, ca și în ceilalți Psalmi.

"Voi fi cu El în strâmtorare." În "marele necaz", pe care rămășița credincioasă a lui Israel îl are de parcurs, El nu o va părăsi, în măsura în care toți aceștia au adoptat poziția lui Hristos, vor fi eliberați așa cum a fost El. Ultimul răspuns va fi s l a v a: *"Îl voi elibera și Îl voi proslăvi"*, când El va intra în împărăția Sa. La sfârșit (versetul 16), El va fi săturat cu lungimea vieții și Dumnezeu Îl va lăsa să vadă mântuirea Sa, asta înseamnă rezultatul deplin și minunat al ascultării Sale.

Doresc să întreb: am putea noi să găsim în altă parte un exemplu mai sublim al părtășiei? Toate privirile cerului, toate privirile pământului, sunt îndreptate spre acest singur lucru. Pământul și cerul discută unul cu altul, ca să-și împărtășească gândurile cu privire la desăvârșirea Sa. Îngerii Îl privesc și se grăbesc să-I slujească. Și toată desăvârșirea este cuprinsă în "încrederea" Omului desăvârșit, așa cum în Psalmul 16 în "ascultarea" Slujitorului desăvârșit.